

Créixer

Soc Noa i vinc a contar la meua història.

El 2021 va començar tot, eixe any entrava a l'institut, era tot molt nou i no sabia el que em vindria damunt després.

En primer de l'ESO tenia un grupet d'amigues, però no vam acabar bé, i ahí és quan tot començà a enfonsar.

Vaig juntar-me amb les meues amigues de la infància, però jo no acabava de sentir-me bé, em sentia sola, molt sola i eixe sentiment és massa desagradable per a una xiqueta que començava una nova etapa.

Vaig passar a segon i continuava amb les mateixes amigues, però em sentia igual de sola.

Cal dir que aquestes amigues no tenien la culpa de com em sentia, malgrat la toxicitat que hi havia entre nosaltres, feien el millor que podien.

L'única diferència entre primer i segon va ser que vaig conèixer una de les persones més importants que ha passat per la meua vida.

Però no tot era perfecte amb aquesta amiga, el problema vingué quan va començar la dependència emocional.

El trauma de la meua vida.

Perquè tots m'entengueu, la dependència emocional és com un llaç molt fort que sents cap a una altra, com si eixa persona fora el centre del teu món i no pogueres imaginar la teua vida sense eixa persona.

Doncs això mateix em va passar amb aquesta amiga, tenia tanta por de perdre-la que vaig acabar autodestruint-me a mi mateixa.

La dependència emocional és el resum perfecte del que va passar a finals del 2022 i a principis de 2023, és a dir, tot segon.

Va ser el pitjor curs, depenia de la meua millor amiga per por de perdre-la, eren tot inseguretats, plors, ratllades mentals...

Els meus dies es van resumir en estar en un gran pou negre infinit sense saber com eixir d'ahí.

De fet, va arribar una nit que estava molt malament, tombada al llit sense poder parar de plorar perquè em sentia molt sola i estava pendent de la meua millor amiga tota l'estona.

Aquella nit la meua germana es va quedar asseguda al meu costat fins que em vaig adormir. Eixa nit la recordaré tota la meua vida, em veia tan destrossada i tan perduda que no sabia com continuar cap endavant.

Una de les meues mestres es va acabar adonant de com estava de malament i em va aconsellar com solucionar-ho, però no sé per què, que encara que em donaren un milió de consells, cap era suficient per a mi. De totes maneres li ho agraïsc molt.

La nit següent de la plorera monumental, com no s'acostava una altra, ho vaig tornar a passar molt malament, com la nit anterior, plorant i sense poder tranquil·litzar-me.

Estava tan malament, ja feia dues nits que m'anava a quedar sense llàgrimes. Em volia morir, era tan sincer eixe pensament i no parava de repetir-m'ho al cap, no estava bé i volia desaparèixer del món, suplicant que l'endemà no em despertara així que amb molta valentia, m'alcí del llit, despertí a ma mare i li vaig dir que no volia anar a l'institut, que em sentia sola, però em va dir que tenia a aquesta amiga, a l'altra i moltes més amigues, però no era el mateix que estiguera sola al fet que em sentira sola.

No va haver-hi solució, tan sols vaig dormir amb els meus pares i crec que va ser la nit que millor vaig descansar.

Arribà l'estiu i acabí amb un grup molt gran d'amics i em sentia millor, però al final vam decidir la meua millor amiga i jo allunyar-nos, no ens féiem bé, eren tot problemes, dia sí dia també.

I en eixe precís moment que vam decidir això, em va caure el món als peus. Como ja us he dit abans, no em podia imaginar una vida sense ella, i allunyar-nos va ser el que em faltava per a acabar més perduda encara.

Als matins no m'alçava del llit, no menjava i sols plorava.

Tot açò se'm va descontrolar de tal manera que estava totalment perduda en eixe pou fons negre i infinit.

I em vaig adonar de com estava de malament un matí d'estiu, eixe matí vaig seure en una cadira de platja amb ratlles blanques i verdes a la meitat del passadís de la meua terrasseta, mirant endavant, i vaig començar a pensar maneres per a suïcidar-me.

Va ser tan fort el cop que no podia més amb la meua vida, no era feliç i

acabava sempre refugiant-me en talls als meus braços per a oblidar-me del dolor mental, era un alleujament per a mi fer això, simplement era una via d'escapament.

Els meus pares em dugueren al psicòleg del poble, però no sentia que em funcionara, cosa que a la psicòloga li pareixia que sí i de sobte em donaren l'alta, i això no tenia cap sentit.

Va acabar el pitjor any de la meua vida i va començar tercer, que no va ser tan mal curs, sols em sentia buida per haver perdut a aquesta amiga, buida, una sensació molt desagradable perquè et sents trist constantment sense motiu.

El 2024 va passar massa ràpid, vaig començar a posicionar-me i intentar que la gent em respectara i no em tractaren com si fora ximpleta i s'aprofitaren de mi, així que vaig acabar separant-me de molta gent pel meu bé i és el millor que es pot fer, el que et resta, fora.

Ara mateix a quart de l'ESO m'adone de la gent que m'envolta i no són tan bonics com ho pareixen, et fan molt de mal sense pensar en els teus sentiments i sincerament el millor que pots fer és cuidar-te a tu sempre abans de perdre el cap per algú.

Si la ment no està bé, res ho està ni ho estarà.

He progressat mentalment, però encara me'n queda molt, anar a un bon psicòleg et canvia la perspectiva de tot.

Cada pas que dones, compta i sempre serà millor que ahir en algun aspecte.

Orgullosa d'haver aconseguit acabar amb les autolesions el 27/10/2024.

A poc a poc.

FI.

